

»Напомнете си,« каза му, »чувствата що баща ви
»схраниваше въ себе си. Той не прѣстана да ви прѣ-
»повяда забравяннето на нападенията. Ви ся заклехте
»при умираннето му, че ще упростите на неприятели-
»тъ си — не бѣдете непостоянни въ клетвата си.
»Освѣтъ това,« прибави той, »ако постоянствата на
»вашитѣ отмастителни мисли, азъ ще бѣдѣ прѣнуденъ
»да ви отнема свободата която ви дадохъ.«

»Послѣ не дълго врѣме отъ тая срѣща, царицата
Анна Ивановна като зе въ милость несчастията и невин-
ността на тия двѣ млади души, прости ги схвършено.
Щомъ тѣ ся извѣстихъ за счасната тая новина,
затекохъ ся къмъ църквата на Якучкъ да въздигнѣтъ
рѣцѣ къмъ Бога и да поблагодарѣтъ провиденнето.
На врѣщанието си отъ църква, тѣ сжзрѣхъ Дѣлгоруки,
но ся приторихъ че не го видѣхъ. Но, Дѣлгоруки
ги повика и ги помоли да благоволѣтъ да ся запрѣтъ
малко нѣщо.

»Понеже имате свободата която ми е запратена,«
каза имъ той, »приближете ся и нека ся утѣшимъ
»едни други чрѣзъ сжобразността на нашата сѣдба
»и чрѣзъ взаимнийтъ разказъ на нашитѣ несчастья.«

»Дѣйствиелно младиятъ князь ся приближи, и му
отговори:

»Исповѣдамъ че щяхъ да схранихъ йоще вражда
»къмъ тебе, но като тѣ гледамъ въ едно положение
»толкова несчасно, осѣщамъ сѣкаква умраза да из-
»чезва изъ сжрцето ми, и тѣ прощавамъ както баща
»ми тѣ прости. Може би ние да дѣлжнѣиме нашата
»свобода и нашето заврѣщание въ царскійтъ дворъ
»на жжртвата що той направи къмъ Бога чрѣзъ свои-
»тъ наказания.«

» — Слѣдователно вие имате дозволение да ся вжрне-
те?« каза му князьтъ Дѣлгоруки, като въздѣхна
удивенъ.

» — Да,« отговори Менчиковъ, »и, да не ни намератъ
»вина за разговортъ що правимъ съ вази, ти нѣма
»да земешъ за злѣ нашето оттегливание.«

» — Кога ще ходиме?« попита Дѣлгоруки.

» — Утрѣ,« каза Менчиковъ, »сждружени — отъ